

AGRUPACIO DE BERGUEDANS A L'EXILI.

Butlletí d'informació.

Nº 1

França, Desembre
de 1946.

LES PRIMERES RATLLES D'AQUEST BUTLLETÍ LES
DEDIQUEM COM A RECORD - RECORD INESBORRABLE -
A TOTS ELS COMPANYS QUE FOREN ABATUTS PEL PLOM
DELS PIQUETS D'EXECUCIO FEIXISTES.

A TOTS ELS QUE MORIREN A GARROTADES EN
LES PRESONS FRANQUISTES.

A TOTS ELS QUE DONAREN GENEROSAMENT LA VIDA
LLUITANT AMB UNA ARMA A LA MA CONTRA EL NAZI-
FEIXISME.

A TOTS ELS QUE SUCOMBIREN EN ELS FATIDICS
CAMPS DE LA MORT.

A TOTS ELS QUE ESPIRAREN LLUNY DE LA PATRIA
ENYORADA.

LA COMMISSIO.

APLUS DE BERGUEDANS A FRANÇA

El dia 14 d'abril del 1940, ens trobaven a la capital del Rossello un grup de berguedans commemorant una data històrica: l'adveniment de la segona República. Eren uns moments d'eufòria i d'entusiasme, car creïem que l'esfonrament feixista a Europa representava les escabellies de la guerra mundial. Tot feia preveure que el retorn a la nostra amada i estimada terra no es faria esperar.

Suposàvem que derrotats el feixisme i el nazisme a Europa, a l'Àsia i al Japó no resistiria gaire temps. Després de caure els Astres, pensàvem que els satèl·lits quedarien esmicolats i que Franco i el seu règim, caïdes blaves, velles i noves pagarien els crims comesos.

Roosevelt i Churchill s'entrevistaren en un vaixell prop de les costes americanes i subscriuen la Carta de l'Atlàntic. (14 d'agost del 1941) Els països aliats s'hi adhereixen a Londres. (24 de setembre del mateix any.) Creïem que acabada la guerra, la Carta de l'Atlàntic regiria per a tots els pobles del món. Quina ingenuïtat la nostra!

En aquella magnífica dia d'abril, primavera de les nostres il·lusions, un grup de berguedans comentaven la guerra, la pau i sobretot el probable retorn immediat a Berga. Berga és un record inseparable de la nostra vida. Cada carrer ens recorda alguna cosa íntima de la nostra joventut i de les lluites que, ja homes, menàrem contra la funesta reacció que tent de mal in fer a casa nostra. Lluitarem, lluitarem i lluitarem encara per un demà més just i més llum.

Sempre que es troben dos berguedans, malgrat que la conversa es descapçilli sobre notícies actuals, no es desquiden de parlar de Berga, i si en lloc d'esser dos són quatre, es seuen que faran la dansa dels nans o dels gegants.

Recordo que un dia trist d'hivern, els set cants s'havien endut el rec de la fàbrica on treballàvem. Quatre berguedans estaven ocupats a netejar el rec. Tot d'una s'hi aixecà un ventós, la tonada de la dansa dels gegants i veiérem en Lluï Serra amb una pala servant-li de corba i rent filli-gants enmig de la corba. Pobre Serra! Tanca els ulls per carregar vejada en una sola gran i trista. L'hospital de Perpinyà.

Aquell dia 14 d'abril va fer sorgir l'idea de celebrar una festa berguedana a Prades. D'antuvi volíem convidar solament els que vivien en els Pirineux, pero després convínquem que fora molt millor invitar tots els berguedans exiliats a França i a Andorra. Per carta demanàrem a diversos companys llur opinió sobre la nostra iniciativa i tots els consultats trobaren el projecte excel·lent. En un viatge que fèrem a Tolosa varem parlar amb els companys d'allí. Ells es cuidaren de convocar tots els berguedans dels quals es coneixien les adreces i malgrat no haver pogut convocar tothom, car són molts berguedans escampats per tota França, amb la bona voluntat de tots es pogué organitzar el primer Aplec.

El dia 14 de Juliol de 1945 ens retrobarem a Prades un estol de berguedans vinguts de tots els reconcs i reconets de França. Quina alegria! Semblava un preludi de l'alliberament de la Patria.

Sota el majestuós Canigó, la muntanya cantada per l'excels poeta de Catalunya, Verdaguer, es va celebrar l'Aplec. La declaració i els acords són a bastants coneguts de tots els berguedans.

Si quatre berguedans ja poden organitzar un ballet de la Patum, què faran una cinquantesena? Cants, rialles, cavallets, danses vells i nous, gegants, Ballet de Feu, Tirabol i, sobretot, els tradicionals crits de : vaos !

Foren ben aplaudides les poesies que envià en Fornell i moltes les adhesions rebudes dels companys que per diverses causes no pogueren assistir-hi.

El dia 15 d'agost d'en un qualsevol lloc el se'on Aplec i si bé el temps no l'afavorí gens, gracies a l'amabilitat d'un berguedà que fa molts any que viu a Prades, el qual ens oferí l' seva casa, pogueren celebrar amb gran èxit la nostra festa, malgrat que la difícil situació economica d'alguns companys no els permet de desplaçar-se, especialment els que viuen allunyats del hoesello.

No varem incloure tampoc aquesta vegada els versos del company Josep Fornell, d'entre els quals volíem destacar l'ODA A BÀRÇA, amurada de cement, alpitant de vida plena d'evocacions amoroses de totes aquelles imatges que portem al cor.

Ben estat igualment molt nombrosos i entusiastes les adhesions rebudes i tots plepats dels vots per tal que el tercer Aplec el poguem celebrar a la Font Negra l'any vinent.

Volem fer remarcar que ha estat possible organitzar els dos aplecs, per la solidaritat que ha existit sempre entre els berguedans axiliats a França. Hem sapigut deixar tot el que ens podia separar i guardar solament allò que ens pot unir. És tant el que hem sofert en aquest inacabable calvari de l'exili, que hem après a llegir en el llibre vell i sempre nou de la vida. El sectarisme a ultrança el considerem nefast, ja que no és res més que el xarapio de les idees. Si volem que sigui respectada la nostra manera de pensar, hem de començar per respectar la manera de pensar dels altres.

Que aquesta germanor, nascuda de les penes i sofriments, no sigui trencada fins que la nostra terra sigui lliure, ben lliure.

F. Guix.

Prades, Novembre del 1946.

PUBLICACIONS.

La Comissió te amb estudi l'edició d'un opuscle. El nostre dilecte company Pere Galanya ha tingut la gentilesa de dedicar el su poema Bergadana es riva, a Josep Fornells i als berguedans en axili.

La nostra cordial i sincera felicitació a l'amic que després de tants anys de viure allunyat de la nostra estimada Catalunya canta tan admirablement les belleses del Berguedà.

* Unes paraules de *
* Ramon Vinyes. *
* * * * *

A Berga hi ha sensibilitat i xicots que poden fer coses. que sabeu del nostre Ramon Costa ?
L'allau el portà també cap a França i no l'he pogut localitzar.

Ramon Costa havia escrit unes novel·les que podien comptar entre les coses més vives que s'han escrit a Catalunya. L'obra de Ramon Costa en francès, l'hauria posat en un dels primers llocs literaris.

Ramon Vinyes.

EL PRIMER APLEC DE BERGUEDANS A FRANÇA

salut, gentil vila de Prades,
arrecerada al Pirineu
on l'argent fos d'aigües gemades
salta cantant per tot arreu.

Tu, Canigo, fes de puntetes
per ser encara un xic més alt:
mira si veus les punxes dretes
de la muntanya de Queralt.

Dóna les mans al Ciu d'Estel·la,
formant així una passarel·la
per al retorn dels berguedans,
que es frissen ja per tornà a Berça
a d'í a la terra que els alberga:
- Som tots units, com bons germans.

* * *

EL SEGON APLEC DE BERGUEDANS A FRANÇA

Com un colos on l'irat tro retrunya,
impressionant, es creça el Canigo
vetllant a la pubilla Catalunya
i al rumbos faari del Rossello.

I a la seva ombra fresca i regalada,
imatge viva d'uns vergers llunyans,
s'ha reunit per segona vegada
l'aplec dels fidelissims berguedans.

Cada paraula és una lloança
a la terra d'amor que els infantà,
cada canço una espina d'en orança
que carn endins no para de punxar,
cada batec del cor una esperança
en un dia més just i més lunt.

Josep Fornell.

* * *

He llegit la poesia de Josep Fornell: PRAGMÀTICA, es molt emotiva
i molt intensa. Em plauria conèixer altres composicions d'ell.
Te trobo de bon poeta.

Ramon Vinjes.

RECORDS, A L'ALBA.
=====

Libertad dice ligada
el corvo suave-lido
de unas cejas cuyos arcos
no serenaron diluvios.

L. de Gongora y Argote.

Rellegeixo Gongora . Per que ? Vais començar a rellegir-lo ahir, en el crepuscle, i l'he repres avui, tot just després de llevar-me, a l' hora de l'alba. M'he adonat que s'allunya de mi, que em fuig, el Gongora mes Gongora, el que mes em plavia : el de POLICARPO I GALATEA i el dels Sonets. En resta, encara, un altre Gongora : el dels ROMANCES.

Rellegeixo Gongora per fer civica literaria ? Oh, no!

En va dir Joan Ori mossen Cutal, professor meu de retorica, quan estudiava el batxillerat al col·legi dels Germans Maristes, del meu poble. Fa anys! Molts anys! Els maristes foren trets del col·legi perque l'havien comercialitzat escandalosament. Mossen Cutal mori fa temps, força temps! (A cada esment d'una persona morta, la neva avia em feia afegir: " - Al cel sigui") Al cel sigui! Crec que l'autentic cognom de mossen Cutal era Camprubi, No ho sé, del cert. Al poblet tots li deien mossen Cutal, perque era de cal Cutal, una casa de la Baixada del Vals, avui Baixada de mossen Antoni Cumellas i Cluet.

Gongori! " Que deu ser això de gongori?" en vaig preguntar tot seguit d'haver-m'ho tirat en cara el professor. Llavors jo no sabia encara ni qui era Gongora, ni que volia dir gongorisme. Pero, segons mossen Cutal, jo era gongori perque eren gongorins els meus primers versos, no fets per voluntat propia, sino com a tasca imposada en un exercici oficial de retorica castellana .

Amb quina abrandada furia vaig ser mostrat als condeixebles! " - Es gongori! Gongori! Gongori! Gongori!!...

Des crits seguits de gongori vaig comptar, llavors contra meu: set claus per a la neva crucifixio. Gongora, i no ho sabia! Gongori! Tan poc no m'ho treia del cap: Gongori! Ni parava de preguntar-me: " Què deu voler dir gongori?

- Tu, Josep Penida, que vol dir gongori?

- No ho sé!

- Tu, Josep Armengol, que vol dir gongori?

- No ho sé!

Vaig anar a casa i vaig cercar-ho. Vinga un diccionari. Vinga la "G." Gongori" : imitador de Gongora. "Gongora y Argote, Luis: poeta espanyol, nat a Cordoba el 1561 " Assabentat que es tractava d'un poeta de llengua castellana (Castella en aquell temps, no gaudia gaire de les noves simpaties) vaig obrir una ETIMOLOGIA. I vaig trobar aquests versos del qui, se, ons mossen Cutal, m'inspirava :

De la florida fulda

que hoy de perlas boro el alba naciente...

Com en van plaure aquests versos, malgrat la meua aversió per tot allo castellà! " - Ets gongori" em deia. Exultava: " - Escriptor ver-sos que fan pensar en els de Gongora!" (Avui, naturalment, no ho crec. Llavors ho vaig creure d'esquitllantes.) Era possible que un profes-sor clavés una rua a un deixeble, pel fet de ser gongori? (Confesso que el primer crit de " -Gongori!" va deixar-me com un gavot estabor-nit per una codolada. Però que més tard va semblar-me que això de gon-gori en podia guardar-se.) A casa - ja documentat - vaig llenyar crits i vaig fer, ambiròls. " Go gori!" " Soc gongori!" Era gongori? em dic avui dins una llum de cristall de roca, anunciadora d'un roent capjorn tropical.

Rellegeixo Gongora. Tot just en llustrejar, m'he banyat i sento la frescor del bany. Apunten ja les sagetes vermelles d'un dia de juny. Son tres quarts de cinc. Les campanes colombianes de Sant Nicolau cri-den a missa primera.

Gongora! Recordo que mossèn Cutal era un cabellà un xic llardissos. Tenia una panxeta extraordinàriament rodona i la passejava com si so-ta la setana portes ocult un paner d'anar a rentar la bugada als sa-fercis públics. Era baixet. A cada tres segons se posava la ma da-munt i'onclíc, i després la apartava, tot evitant alguna cosa misterio-sa. Nosaltres deien que era un bragner. Li cauïen les calces, en rel-liscar-li de la panxeta? Qui sap! Mossèn Cutal tenia una mena de rial-la que li baixava del front i se li aturava al nas, fent-li tremolar un xic; mai no li arribava als llavis. Mossèn Cutal era calb. Recordo tam-bé que parlava un castellà del Pirineu, que nosaltres trobaven pelut i espinos com la Savantera. Que absurdament devia ser gongori, jo! Allo no corrent s'aparellà sempre a allo convent, per diversos que sigui. I amb quin castellà no ho seria!

Deinant de banda mossèn Cutal, recordo dues germanes que ella tenia. L'una es deia Angeleta. L'altra...com es deia? Aquesta el nom de la qual no en ve a la memoria, es va fer monja. Entrà a un convent de Ger-manetes dels Pobres...

El Gongora del POLIFEMO Y GALATEA és ben lluny de mi, en aquesta al-ba. Quina rojor! Quin perfum d'heliotrops, l'últim de la nit! Les ger-manes de mossèn Cutal, l'Angeleta i la Ramona... (La que va fer-se mon-ja es deia Ramona: el nom m'ha brollat de sobte. Per que aquest nom tan familiar em costa sempre més de recordar que el de l'altra germana? Ai, memoria! Non i coses s'il·luminen, surten com de sota aigua abissal. Sargassos i conquilles que el mar llença a la platja.) L'angeleta i la Ramona tenien en el soterrani de casa seva dos telers de mà, en els quals teixien. L'Angeleta era molt pal·lida. La que tenia cara de monja era ella. Alguns matins, quan jo anava a l'Institut a fer de gongori, la tro-bava ja de retorn d'un passeig pels camps que voregen els recs dels Ho-lins. Portava un faldada de ravenisses, enjar per als conills. Després cap al teler.

La Ramona era més vivaç. Tenia un llambrec catrany, que tot d'una es veia onces i tot d'una apagat. La Ramona era samentosa i un bon xic emnegrida. Se li endevinava feliç sota la pell de les galtes. Jo, amb el soroll del teler coneixia el teixir de les dues germanes. Catric-catract

L'Angeleta teixia com si posés les cogitacions en el tram de la roba. Quan es trencaven fils o es complien la nusada, la Ramona, nerviosa, cridava la germana. L'angeleta corria a treure-li dels dits la punta a nusar, car la Ramona, envernellida, picava de peus, trencava més fils dels trencats. La Ramona tenia impaciències que li venien de dins. L'Angeleta era de coto blanc, molt blanc.

Gongora? He tancat ja el llit i l'he deixat caure damunt el llit. - ja del tot clar. Surt el sol, però en el blau hi ha encara un tros de llum.

Mossen Cutal i les seves germanes vivien davant la casa on vivia jo. Mort mossen Cutal, moria la Ramona - a punt jo de deixar el poble per anar a Barcelona - m'encobria sovint a fer companyia a l'angeleta. La pobra es veia més humida que el soterrani on teixia: humitat d'angoixa. Parlava com si trenques vidre i cada paraula li des sang. Li dia que van treure del costat seu el teler de la germana absent, vaig veure-la llagrimejar, silenciosa i retuda. El soterrani es veia molt més buit, amb un sol teler i escoltant un sol catric-catrac. Adhuc hi feia més fred. Quina golor, a l'hivern! El soterrani tenia tres tres finestres que enaven de gran a petita, o r'avenaven a un caixer mal enretrat que feia baixada.

No filo un conte. Recordo... quan les fàbriques del Berguedà es mecanitzaren del tot, l'Angeleta deixa de teixir. En un dels meus retorns al poble, la vaig saber majorcuna d'uns pobrets vicaris que vivien de rescors més que de mesada. Un dia vaig topor amb ella (els meus havien canviat de casa i de barri) i fou ella mateixa - endolada amb molts dolors - la qui em va notificar que la seva germana Ramona havia mort en un convent de València. Em referí succintament la mort i va fer aquest darrer comentari: " - En dol que no poguem coniar plegades en la mateixa tomba". Seca d'ulls, però amb una gran fúndaria obscura en ells, no em pogué dir res més. Era fràgil i blanc com pai. En el temps i en el trópico, l'Angeleta m'evoca les nits, els dies de fred, blancs encisats d'un dia de deixament i de miracle.

D'on surt aquest enfilall de records? M'ha enpatat el Gongora dels ANGLADES a viatjar pel país de la neva, joventut? En el transcurs de la vida he tingut contactes amb molta éssers que per a mi no tenen història. Donc, retorne, en la neva, apareixen i desapareixen, pantalons de detalls, ences d'encenes. A semblança de mossen Cutal i de les seves germanes, aquests éssers omplien espais ternes, als o benys breus, més o menys destacats. Desapareixen després, i s'enfonsen en una rena de jardins de boira, en els quals es perden, o en mostren una circumferència del clar que es gris, grisori de pais esclatada, viciu de la calla de la mort. Amb un ric de incisions que hi posés en la neva part, les figures tant del qui en feu professor de retòrica com de les seves germanes, em facilitarien la novel·la. Però vull les figures tal com les percebo, tal com se'm presenten en el record, sense que jo no els doni ni els treigui relleu.

Quedi com un dibuix fet davant una massa d'aire, el de mossen Cutal, mestre de retòrica i poètica que en feu descobrir i autor de POLIFEMO Y GALATIA. Va ser el que primer m'estigmatitzà perquè jo - pobre xicot de tretze anys, catalaníssim - feia versos gongorins, escrits com

a tasca d'estudis obligatoris en llenyar de Castella. (Altres profes-
sors Cutals han vingut després, que m'han dit coses equivalents al sonic
risme: excés d'imatges; bairoc; d'annuàcia; decadent; anarquic; poc c
clar; culdolla, etc, etc. A aquests no els dec ni un de cobrint com el
de Gongora.)

Preciso, en aquesta alba oberissina, que les dues, errones s'enfon-
sen més en el seu record que el mossen panxut, petit, llarg, d'afila, sempre
amb un estesall de caspa al coll i a l'espatlla de la cotana. L'angele-
ta es la suavitat, una noia de teler de na, una dona casolana, obra blan-
ca, exanme. (Morta, també?) La Ramona es d'aspor. Pobra germaneta dels
pobres, enterrada a Valencia, i la qual algun vesades torna a mi sense
nom; però fosca, amb els ulls adés ardents, adés apagats.

He renogut molta cendra en aquesta alba del tropic. Gongora en te-
la culpa. Mort Josep Penina, que estudiava amb mi. I Josep Amargol?
Perdut pel món? També estudiava amb mi. Mort, també? He renogut tan-
ta cendra, que fins en sembla que el sol roent, que acaba d'omplir el
mati colombià, se'm refreda als braços, esblanqueït, encenent.

Ramon Vinyes.

LETRAS D'AMICS.

(Dels germans Illa de Mèxic, 3, novembre, 1945)

He tingut molta satisfaccio de veure la bona unió i existència que reg-
na entre els berguedans, cosa que molt acertadament atribueixes a la man-
ca de lideratges. Haver-hi cap el que l'empicació catalana en ge-
neral no ha sabut fer. A Mèxic en els primers temps es va intentar cre-
ar-se el que se'n deia, Comitat Catalana, de la qual ja en deus saber
alguna cosa. Es tractava de la unió de tots els Catalans, pensessin con-
foc en l'aspecte social per esvar amants solament per veure d'obtenir
per la nostra Patria, la màxima llibertat possible. Però com que això
representava la unitat entre els emigrats catalans no convenia als
altres carrega tota veada que ells denunciava a ells. Es desencadena
una lluita aferradíssima entre els emigrats per amurt amb les seves cle-
des. Als sectors lliures ambaren a l'eliminar-nos de la parada. Volien
a tota costa conservar plataformes en vistes a l'hora del retorn perquè
sembla els esvera el tornar com a simples ciutadans i enfrontar-se amb
les respectives organitzacions i el cos electoral sense haver entrat
per la porta gran.

(De Ramon Vinyes, de Colombia, 7 de novembre 1945.)

He llegit les declaracions del primer i segon aplec que els bergue-
dans heu celebrat i hi hi adereixo. Subrelic l'evolució que es pre-
cisa entre la declaració primera i segona, en vista que us heuen donat
compte de l'evolució del temps. Heu sofert molt, porteu l'odi dintre
per tot el que ens han desfet, en seu ha estat el triomf de la barba-
rie. Però tot el nom s'ha barbaritzat, i precisament en aquests dies, el
triomf de la reacció en E. E. U. torna a posar punts d'interrogació
respecte el parvindre del món. Hi ha tant interès en perllongar un

passat mort. Per l'altre cantó els mig nostres estan sempre a risc tot i en posició indecisa. El laborisme conservador ens ha fet molt mal.

De Pere Cones Calvat, Panamá, 6 de Desembre 1946.)

M'agrada molt que estigueu units prescindint d'ideologies respectables. Us lliga un problema i una lluita precisos. Els de tornar la decència pública a la nostra terra. No deixeu que aquesta directriu fixa surti o desaparegui de la nostra atenció constant. Si tornarem a casa, no en dubteu. Ja poden traficar els satrapes de tot arreu. Ja poden llaorar els gossos internacionals enllaminats pels bicins qu'els donen a la FALANGE. Serà debades. Ens fan nos tardà el canvi, però no ens el barraran el pas. Als joves sobretot, als cal portar el gallardet.

* * *

L l i b r e s .

La Col·lecció Catalana de Mèxic que dirigeix el conegut autor de teatre Avel·lí Artís, ha publicat un llibre de contes: A LA BOCA DELS NUVOLLS del gran escriptor berguedà Ramon Vinyes. Un bon llibre. Tots els contes són bons, molt bons. Subratllem: El noi de Baga, L'Albi i Recorda de l'Alba. Aquest darrer per ésser el conte de més just local el publiquem íntegrament en aquest butlletí per a que tots els berguedans el coneixin.

En la primera plana hi llegim: "que gran i que petita es l'Amèrica!" M'ha estat possible de trobar-hi, ja no tansols naturals de la comarca berguedana sino fills de Berga mateix."

En Vinyes en el seu refugi de Barranquilla (Colòmbia) fa de professor a l'Escola Normal de Mestres, ensenya filosofia, història i literatura. Escriu, publica llibres i obres de teatre. Recorda amb enyorança aquell petit poble que tant estimem. Ramon Vinyes es berguedà patumaire de soca i arrel.

Tenim un exemplar de "A LA BOCA DELS NUVOLLS" a disposició de tots els berguedans que vulguin llegir-lo.

* * *

F E L I Ç A N Y 1 9 4 7 !

Que sigui el darrer any de viure a l'Exili.

=====

=====

=====

=====

=

EL PARC.

quan ets al parc, pels teus cabells
donen per tu totes les roses
i els peixos, grisos i vermells,
treuen el cap per dir-te coses.

Per preservar el rosa-blanc
de ta pell fina de deessa,
l'arbre s'inclina sobre el banc
i t'hi teixeix una ombra espessa.

Con llagrimaig d'un cel en plors,
damunt ta vida tomben flors...
Indiferent, tu les espolces.

I mentrestant, el brillador,
ètern galant i estejador,
va murmurant paraules dolces.

*

LA FONT DEL GUIU.

Assedegat per la cançada
passa a l'indret un rossinyol:
quan ha vist l'aigua, tan gelada
baira a abeurar-se al rierol.

Sota el Gegant, que se l'agruica
amb un somriure tot discret,
a la companya que ell emporta
conta les gracies de l'indret.

Com que no troba cap banyosa,
és vora l'aigua llovedissa
que els rossinyols han fet el niu.

E al peu de la roca naciada,
ara s'hi sent la xerradissa
de la petita font del Guiu.

Josep Fornell.

AGRUPIACIO DE BERGUEDANS A L'EXILI.

Josep Fornell
 Pere Gilanyà
 Mariano Saló
 Josep Riu
 Trini Riu
 Amadeu Heras
 Maria Tarres
 Josep Ester
 Alfonsa Ester
 Isidre Serra
 Esposa Serra
 Pau Call
 Lola Call
 Vicente Call
 Lluís Serchs
 Pere Roca
 Miquela Roca
 Isidre Planas
 Florenci Jové
 Josep Mas
 Ramon Casals
 Ramon Sant
 Josep Bach.
 Maria Bach
 Joan Boixader
 Fernando Boixader
 Paquita Guix
 Florenci Guix
 Bartomeu Guix
 Ramon Martí
 Joan Majoral.

Felip Ferran
 Maria Ferran
 Josep Calderer
 Maria Calderer
 Agneta Vinyes
 Maria Vinyes
 Alfons Vinyes
 A. Vinyes
 Enriqueta Vinyes
 Benet Puig
 Ramon Vila
 Lola Conellas
 Raïona Conellas
 Jaume Estrada
 Penet Rota
 Antoni Candeliga
 Angelina Candeliga
 Just Lacau
 Climent Santacreu
 Lola Santacreu
 Ventura Molero
 Josep Colom
 Esposa Colom
 Josep Torrella
 Anita Torrella
 Ramon Xandir
 Josep Perpinya
 Anna Perpinya
 Pere Monerjal
 Antoni Coronas
 Joan Bonet.
 Emili Boix.

Josep Salvans
 Josep Bové
 Maria Bové
 Salvador Fons
 Josep Tarrés
 Papeta Tarrés
 Gumersindo Fons
 Josep Capdevila
 Josep Vancellis
 Miquel Soler
 Josep Soler
 Gilbert Cardona
 Josep Puig
 Remei Puig
 Ramon Manovens
 Martí Soler
 Joan Soler
 Margarida Soler
 Lluís Pregonas
 Angelina Pregonas
 Emili Illa
 Joan Illa
 Ramon Vinyes
 Pere Cones
 Joan Rosal
 Leonor Muñoz
 Josep Coroninas
 Ramon Serra
 Esposa Serra
 Conserrat Fons
 Josep Conellas

COMPTABILITAT : Setembre, Octubre i Novembre.

<u>Ingressos.</u>		<u>Gastos</u>	
48 quotes a 5 ⁰ francos...	<u>2400</u>	Total gastos.....	1868
Total	<u>2400</u>	Resten en caixa	532
		Total	<u>2400</u>

* * *

Caixa de Solidaritat

<u>Ingressos</u>		<u>Gastos</u>	
Donatius	<u>6025</u>	Ajud. a diferents companys	477
Total.....	<u>6025</u>	Resten en caixa	<u>1268</u>
		Total.....	<u>6025</u>

Prades, Desembre de 1946. LA COMISSIO.